МОЈА ШКОЛА

ЛИСТ УЧЕНИКА И НАСТАВНИКА ОСНОВНЕ ШКОЛЕ
„БРАНКО РАДИЧЕВИЋ“ ВРАНЕШИ

БРОЈ 14
27. март 2018. године

Подсећања...

Место Грачац налази се испод обронака планине Гоч, с једне стране и Западне Мораве, са друге његове стране.

Ово, не тако мало село, врло је старо. Материјални докази који се налазе на територији Грачаца указују да је село постојало још у римском периоду. Топоним Грачац настао је од речи „градац“ што значи утврђење. То би могао бити још један доказ у прилог тврдњи да је Грачац, у римско доба био војно утврђење или одступница.

Најстарији православни објекат потиче из XII века. По предању, првобитну црквицу подигли су Сава и његов отац, Стефан Немања. Могло би се веровати да је та црквица била старија чак и од манастира Жиче. 1812. године подигнута је нова црква на темељима старе и названа именом свога заштитника и творца, именом Светога Саве.

Грачац није само римски „градић“ и Савино ходилиште, ово сеоце чува и најстарију школу на територији општине Врњачка Бања. Постоје подаци да је Грачац имао школу још 1843. године. Њу је водио учитељ Глигорије Гавриловић. Првобитно у школу су могла ићи само мушка деца. Тек 1889. године уписана је прва ученица Зора Ђуровић.

У Доњем Грачацу иницијатива за изградњу школе покренута је 1928. године. Други светски рат ометао је изградњу школске зграде.

Без вредних мештана школа у Грачацу, највероватније не би била уређена као што је данас. Упркос томе што је наша школа најразуђенија на територији општине Врњачка Бања наши ученици редовно и с радошћу доносе бројне награде и признања.

Основна школа у Грачацу

Скупштина општине Врњачка Бања на заједничкој седници Општинског већа и Већа радних заједница 25. XII 1969. године, на основу члана 52. Основног закона о установама /"Службени list SFRJ", broj 5/65 i 50/68/, члана 41. Основног закона о избору радничких савета и других органа управљања у радним организацијама /"Службени list SFRJ" broj 15/64/ i члана 211. Статута Општине Врњачка Бања /"Службени list среза Краљеве", broj 22/64 i "Службени list општина Трстеник i Врњачка Бања", broj 1/69/, донела је

R E Š E NJ E

о давању сагласности на одлуку о спајању основних школа у Вранешима, Грачацу i Подунавцима

I

DAJE SE saglasnost na заједничку одлуку радних заједница основних школа: "25.Мај" u Вранешима, "Branko Radičević" u Грачацу i "Моша Пијаде" u Подунавцима, broj 378/1 od 18.oktobra 1969. године, којом се ове три школе од 1. januara 1970. године спајају у једну школу "Branko Radičević" са седиштем u Вранешима.

II

До доношења статута школе "Branko Radičević" u Вранешима Савет школе u ужем смислу чине сви чланови радних заједница школа које се спајају, a Савет школе u широм смислу i сви делегирани чланови u савете школа које се спајају.

Статутом школе из претходног става утврдиће се број чланова Савета које бира радна заједница школе, као i број представника које biraju u širi sastav Savеta школе зборови бирача u појединим селима са подручја школе, Скупштина општине i друге организације.

III

Спајањем школа из тачке I овог решења уписаће се u Regi-star ustanova kod Окружног привредног суда u Крагујевцу najdalje do 5. januara 1970. године.

IV

Заједничка одлука радних заједница школа "25. Мај" u Вранешима, "Branko Radičević" u Грачацу i "Моша Пијаде" u Подунавцима, broj 378/1 od 18.X 1969. године чини саставни део овог решења.

SKUPŠTINA OPŠTINE VRNJAČKA BANJA

Broj: 01-6789/1-69
25.12. 1969. godine
Vrnjačka Banja

POTPREDSEDNIK
Ljubinko Radenković, s.r.

Tačnost prepisa overava:

/MP/

S E K R E T A R,
Živojin Čukuranović, s.r.

Решење о сагласности на одлуку о спајању основних школа Вранешима, Грачацу и Подунавцима издато 25. 12. 1969. од Скупштине Општине ВрњачкаБања

Одлука о припајању са заједничке седнице, 18.10.1969.

КЊИЖЕВНОСТ У ЗАГРЉАЈУ ИСТОРИЈЕ

ЗИДАЊЕ СКАДРА

Ех, кад се само сетим какве су муке имала три брата Мрњавчевића, како су се годинама борили да сагради проклети град на Бојани реци коју је ткала вила бродарица од бисера бела! Нису знали да их лаконога лепотица са Ловћена вреба и куне. Та вода припадала је њој и није желела са људима да је дели!

Пробуди ме једног страшног јутра звук гвозденог чекића. Чујем Рада неимара како заповеда. Сунце ми их обасја и ја угледах Вукашина, краља града, који још није подигнут, како на глави поносно носи незаслужену круну и очима стреља три стотине мајстора. Поред њега сећаше његов лукави брат Угљеша, љубоморан и неспокојан. Најмлађи, Гојко, беше у бризи. Поглед му беше управљен на гору јер мишљаше хоће ли вила и ове вечери доћи. Ја сам знала да хоће јер виле су тврдоглаве и несташне.

Баш у том часу из воде изрони девојка прекривена плавим сјајем: „Слушај ме добро, Вукашине! Овај град неће стати на песку овом док ти сам не принесеш жртву. Зазидај ону која сутра донесе ручак!“ Несташе сви и завлада мрак, тежак и страшан. Вилина нежна, прозирна рука раскомадала је и ове ноћи град.

Знао је Вукашин да Јевросима неће доћи. Мајстори су, у тишини, чекали мученицу српског народа, ону која ће умрети болном смрћу на корист свих нас. Угледа Гојко златну јабуку у води и би му јасно да је више у свом животу имати неће.

Гледах сваког дана како Гојко носи дете мајци јадној. Вила је желела да Вукашин плати цену како би између њих било „мило за драго“. Ипак, своју злобу платио је краљ 26. септембра на води Марици, јер вилама нико дужан не остаје!

Теодора Ивановић V_1

Цар Душан

Мали Душан имао је јако тешко детињство. Као веома мали гледао је оно што његово детиње срце није могло да схвати. Несвесно присуствовао је свађи деде и оца око престола. Страховао је за живот обојице јер их је волео. На његову чисту душу као камен пала је дедина одлука да свога рођенога сина остави без очију, да га ослепи.

Још као дечак, Душан је био веома промућуран и храбар. Волео је да барата оружјем као и сваки дечачић његовог узраста. Ни слутио није да вежба руку како би њену јачину и способност опробао на Стефану Дечанском, своме оцу. Да се себи зарекао да неће понављати грешке својих предака, брзо је заборавио.

Када је преминуо краљ Милутин, Стефан Дечански ступио је на власт и могло би се помислити да му се срећа осмехнула. Нажалост, онај дечак који је тврдио да ће волети свога јединога оца и радити све како би он био срећан, променио је план. Душан Силни био је отимач престола, можда, и убица рођенога оца. Иако је Србија тада била територијално највећа, црква му није опростила сенку коју је надвио над живот Стефана Дечанског.

Стојанка Сеизовић V_1

ЗДРАВО ЈЕ ИГРАТИ СЕ

Драга децо, драги људи ,
Да ли сте знали шта у деци игру буди?
Ако не знате, ја ћу вам рећи:
играчка једна и нема краја срећи!
Медо, зека, лопта или пушка,
све то постаје игра без одушка!
Ја, лично, волим пиштоље,
мале, велике, на воду најбоље.
Па када дође лето и време лепо,
јурења по дворишту цео дан ето!
Биће мокри и бата и сека,
да добар сам стрелац,
уз осмех, потврдиће и дека.

Давид Савић I_1

Моја најдража играчка је магична стаза. Добио сам је од маме и тате кад сам имао само шест година.

Стаза је веома занимљива. Може се преливати у много различитих боја. У мраку светли. На стази су увек два аутића. Често је делим са својом сестром. Некад је и лепше кад се она игра са мном.

Пуно волим своју стазу. Можда је то баш зато што су ми је купили мама и тата.

Димитрије Дашић I_1

Моја соба је пуна играчака. Једна од најдражих ми је плишани меда. Ја га зовем Сивко.

Он је средње величине, сиве боје и велике њушке. Добила сам га од другарице Анђе на поклон. Иако ми је доктор забранио због астме да се играм плишаним играчкама, ја волим да време проводим са њим. Мекан је и свиленкаст. Кад учим он је увек уз мене. Чак и кад кренемо на летовање, породично, Сивко је обавезан путник. Ја га ставим у свој ранчић и мама не зна да је ту, иначе би га сматрала непотребним пртљагом.

Мој Сивко има и своју гардеробу, тако да кад путујемо и он има свој коферчић, који ја вешто кријем. И кад сам срећна и кад сам тужна, он је увек уз мене. Понекад му одајем и своје мале тајне.

И кад порастем Сивко ће остати моја најдража играчка. Посветићу му један део собе, где ће имати своје место јер је он велики сведок мог срећног детињства и део мене.

Марица Бошковић III_1

Сва деца имају своју најдражу играчку. Моја омиљена играчка је плишани мишић. Обучен је у дивну хаљиницу са жутим ружама. Има мале уши и мали браон носић. Симпатичан је јер на коси има црвену машну. Зове се Мими. Његове плаве окице су увек насмејане.

Сара Вукомановић I_1

Моја најдража играчка је аутић на батерије. Можда је то зато што растем са браћом, а можда сам ја нека посебна девојчица, ко зна.

Зовемо га Аутић-Брзић. Погађате, зато што је брз. Плаве је боје са црним стаклима.

Ја пуно волим да се играм са својом браћом и нашим играчкама.

Смиљана Марковић I_1

НАЈЛЕПШЕ ПЕВАЛИ СМО МАМАМА

Најлепша си мама
у срцу си моме,
много си ми лепа
и добра, дабоме.
Најлепша си мама
поклонићу ти цвеће,
много те волим
и свет се покреће.
Најлепша си мама,
у срцу си мом,
ја те волим
и у срцу сам твом.

Александар Романов II_3

Мало је дугачка, па сам на
њу стала,
само сам је мало с краја
поцепала.
Пробала сам оне дивне, твоје
креме,
оловке за очи, ружеве,
парфеме.
Што си мама љута на своју
девојчицу,
верој нисам хтела да
уништим шминку.
А хаљина твоја у црвеној
боји,
уз штиклице танке баш ми
лепо стоји.

Тијана Томић II_3

Драга моја мајко,
ја те волим јако.
Нежна, добра, мила
ти си нама била.
Иако сам мала
кажем теби хвала.
Својим срцем целим,
срећу теби желим!

Наталија Чкребо II_1

На овом свету постоји пуно жена које су ми драге, али од свих њих мени је најдража моја мајка.

Њено име је Марија Сарић. Има 34 године. Њена коса је дуга и црна, а очи браон. Висока је. Својим загрљајима греје ме када ми је хладно. Она је најлепша жена на свету. Њен осмех је као жарко сунце. Има анђеоско лице. Воли да иде у биоскопе. У слободно време радо чита. Кад сам болесна, она ме негује и лечи, мења облоге и кува топле чајеве. Помажем и ја њој: перем посуђе, усисавам и пакујем одећу. Обе волимо да заједно, без тате, идемо у куповину. Рођенданске поклоне бирамо заједно, а кад је мени рођендан заједно дочекујемо госте.

По њеном изразу лица, ја увек знам како се осећа. Некад ми каже зашто је тужна, а некад не. Дружељубива је. Неке моје идеје подржи, а неки прећути.

Једном ме је, по повратку из школе, на столу чекао огроман пакет. Мама је рекла да је за мене. Отворила сам га. Из целофана гледао ме је велики плишани меда. Полетела сам мами у загрљај.

Тада сам схватила да она мене воли највише на свету целом. ДРАГА МАЈКО, ХВАЛА ТИ ШТО СИ БАШ МЕНЕ РОДИЛА И ПОДАРИЛА МИ ЖИВОТ!

Јана Маркићевић III_3

СВЕТИ САВА

Као и сваке године, наши ученици са нестрпљењем чекали су прославу школске славе.
Светога Саву славили смо и у његову част певали у свим школским местима.
Свештеник, Младен Миливојевић, обавештава да је Епископ Жички Јустин, донео одлуку да црквена слава у Вранешима буде 19. маја - Пренос моштију Светога Саве. Тога дана, узмимо сви учешћа јер нам је свима потребно молитвено заступништво Светога Саве.

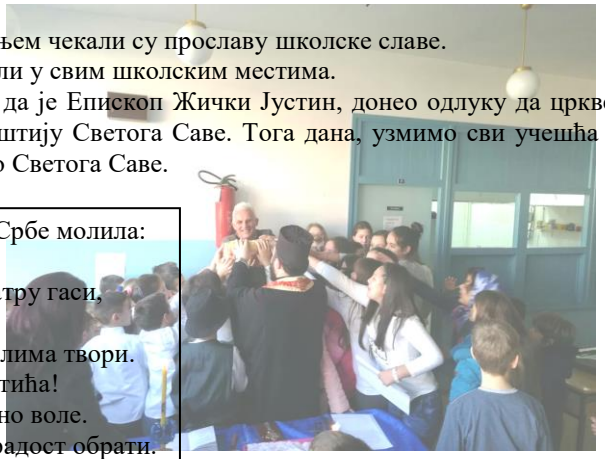

Једна се звезда на небу родила, Господа драгог за Србе молила:
подај им Боже, мира и слоге,
немоћне, слабе дигни на ноге, а сваку мржњу ко ватру гаси,
нек дух њихов врлина краси!
Те мудре речи наш Сава збори док вољу божију делима твори.
Србине, роде Немањића, најлепшег си ти добила птића!
Чувај нас Саво деца те моле и чистим срцем искрено воле.
У душу сваког бар данас сврати, а жалост нашу у радост обрати.
Свакога редом моли светитеља да кренемо трагом учитеља.
Слава твоја нашу душу лечи, свак се сећа јеванђељских речи:
Љуби брата, поштуј родитеља, зарад нашег Христа молитеља!
Правду тражи, ал не гони криве, вечно само праведници живе!
Нек ти уста молитву шапућу, небеску ћеш задобити кућу!
У недрима чувај срце чисто, краљ и роб пред Богом су исто!
Сматрај онда да си много богат, кад научиш ти да будеш кротак!
Вере имај, стрпљења и наде, Бог ће сваку радост да ти даде!
Тако Сава нас малене учи, у свакој се спомињао кући!
Данас славим учитеља мог, певам с њиме:
Велики је Бог!

Проф. Мирјана Дугалић

Драги Свети Саво,

знам да нисам једина која жели да Вам се обрати писмом, али моја је жеља да неке ствари чујете баш од мене. Најпознатија личност српске историје, утемељивач српске цркве и државе, јунак прича и песама, тако сте, Саво, познати међу Србима.

Где год има Срба ту је и Вашег имена; да ли је то име личности, пећине, воде, извора... Замишљам Вас као човека високог раста, широких рамена, издуженог лица и очима које зраче светлошћу. Али од те светлости за нас је остао само траг наде. У нашој земљи све је наизглед мирно, али људи живе неспокојно. Заокупљени својим послом, често не примећују свет око себе. Постали смо напети због несигурности у којој живимо. Ипак, и као такви нисмо заборавили цену којом смо платили слободу, увек спремни да изнова страдамо за идеје нове.

Могло би се неком учинити да губимо контролу над сопственим животима. Док си ти са нама, Саво, ми не можемо нестати. Твоје су школе и манастири вечни. Њима си и нас учинио бесмртним народом.

Андријана Јоксимовић VII_2

У СУСРЕТ СТОГОДИШЊИЦИ ПРОБОЈА СОЛУНСКОГ ФРОНТА

"Стојте, галије царске! Спутајте крме моћне!
Газите тихим ходом!
Опело гордо држим у доба језе ноћне
Над овом светом водом."

("Плава гробница" - Милутин Бојић)

Пробој Солунског фронта започео је 15. септембра 1918. године, у зору. Чувени професор и магистар, Живко Славковић живо је запамтио сведочења својих предака, дедова и рођака.

Његов прадеда, свештеник, Миливоје Васовић, чији се гроб налази у порти цркве Светога Јована Крститеља у Вукушици причестио је и у рат испратио војнике - цвеће који се никада на огњишта своја нису вратили. Села су остала пуста, војска десеткована, а небо над Србијом сиво и тужно. У временском распону од 25. фебруара до 23. марта 1915. године умрло је 4843 српска војника - мученика у свом подрпаном оделу понетом од куће. Повлачећи се пред непријатељима из своје домовине преко Косова и Метохије, Пећи, Руговске клисуре, Подгорице, Скадра, Албаније до Јадранског мора, пратиле су их ниске температуре, блато у мочварном делу Скадарског језера и Албаније, снег, лед и мразеви. Били су без ватре, хране и смештаја. Коначили су под отвореним небом, на планинама, у шуми поред река. Исцрпљени, гладни и промрзли обољевали су од запаљења плућа, трбушног тифуса, колере, маларије. Лоша хигијена допринела је да постану подложни паразитима коже. Нажалост, нису знали да се свуда око њих, по шумама крију биљке које су им могле бити храна и лек. У потпуности били су ослоњени на садржај својих сиромашних сељачких ранчева. У њима су носили пар вунених чарапа, понеки мелем израђен у кућној примитивној лабораторији и комад славске свеће која је имала функцију амајлије. Тај исти комадић пред којим су се првобитно молили, касније су држали под језиком и повремено жвакали, што им је продужавало живот одржавајући функцију желуца.

Међу мученицима био је сведок, мученик и песник, Милутин Бојић који је завршавао своју збирку „Песме бола и поноса“ не слутећи да њоме довршава и свој кратки живот. Песма „Плава гробница“ потврђује светост Јонског мора и чува страшну недоречену тајну о којој се мало зна: градоначелник острва Крфа није дао допуст да се француска лађа усидри на питомом делу острва где су се могли сахрањивати умрли војници, него су се искрцавали поред каменитог дела острва Вида у чијем кречњачком делу нису могли ископати гроб за покојнике. Стога, бела лађа одвозила је мученике и спустала у морске дубине Јонског мора. Тако су завршавали наши преци, у условима нехуманим и недостојним људског бића.

Најмучнији и најтежи период опстанка српске војске почетком XX века, ближио се крају већ септембра 1918. Након снажног пробоја Солунског фронта 15. септембра 1918., српска војска убрзано је напредовала ослободивши до 1. новембра целу Србију. Десет дана касније, Немачка је капитулирала, чиме је окончан Први светски рат.

Србија се по окончању рата нашла међу државама победницама, али су за то поднете огромне жртве. Страдало је око 1 250 000 људи или око 30% укупног броја предратног становништва. Готово сваки други мушки становник Србије старости између 17 и 60 година страдао је у рату или од његових последица. Требало је збринути и велики број инвалида и 500 000 деце која су остала без родитеља. Последице тих огромних губитака Србија и њено друштво осећале су кроз читав 20. век.

Дужни смо, зарад овог слободног неба да се сећамо, да славимо имена и дела оних који су својим животима купили нашу данашњицу. Ми јесмо народ једини који је навикао да умире у бајкама, али смо томе научени још од нашег небескога кнеза, славнога Лазара.

Срби се смрти не боје!

Проф. Мирјана Дугалић

У тамном мраку,
на крају улице
светлело је твоје
прелепо лице!
Пролазим крај тебе,
на колена сам пао,
сад не знам за себе,
рекла си ми „Ћао“.
Твоја коса као звезда сија
размишљам у себи:
негде...ти и ја!
Видео сам тебе
срце моје скаче
сад не знам за себе
око моје плаче.
Опчинила ме твоја лепота
волећу те до краја живота!

Данило Бутачевић VII$_1$

Шта се то са мном догађа
и зашто ме свака реч погађа?
Вртлог емоција у мојој души
све пред собом руши.

Цепам књиге, бацам хаљине своје:
„Стани мало, луда главо,
зар ствари баш тако лоше стоје?“

Кад целу собу наглавачке претурим,
падам на белу постељину,
главу у јастук зароним.

И плачем...сатима јецам,
а не знам зашто.
О, заљубити се, да ли је баш тако страшно?

Невена Веселић VII$_1$

АДАМ ЗВАНИ БАЈАДЕРА

Ја сам најслађи дечак у нашем одељењу. Истина је да волим посластице, слаткише, карамеле, а највише бајадеру. Ипак, мој надимак дошао је из друге једне „неприлике“.

Бајадера јесте колач мог детињства. Ја не признајем славе на којима нема бајадера. Кад сам био мали, родитеље бих одмах излудео вриском ако на тањиру не би било овог слаткиша. Покушавали су они да ме обману и нудили: розен торту, руске капе, фереро кугле, али узалуд! Ја сам одувек, знао шта желим. Међутим, једнога сам дана направио фаталну грешку!

Славили смо код куће и ја сам желео да почастим другаре и наставнике колачима. У школи сам их служио редом и пошто су били врло укусни деца су их брзо појела. Нажалост, нисам имао чиме да послужим наставницу српског. Када је ушла у наш, већ сит, разред упитала је: „А где је колач за мене, Адаме бајадеро?“

Од тог тренутка ја сам постао „Адам звани бајадера“, најслађи дечак у петом разреду. Могу вам рећи да ме и девојчице мало више воле.

Адам Петричковић V$_1$

АНДРИЋ ЈЕ УВЕК У МОДИ

Мостови не спајају само две стране обале. Они спајају и људе. Њихове величине могу бити грандиозне. Али да би био значајан, мост уопште не мора бити велики. Оно што је заједничко свим мостовима јесте њихова сврха. Постоје, опет, и они мањи мостови који су значајни на свој начин.

Када одем код тетке, волим да посетим један мали, дрвени мост који је направио мој течо само због једне мале парцеле изнад које почиње шума. Вредним рукама је спојио две обале потока због баште. Разапете греде са прикованим дашчицама, ушушкане су међу црвеним и жутим врбама и јовама. Две стране јове на супротним странама потока, послужиле су као веза за ограду са једне стране, а друга је слободна. Преко тог мостића, често су превожена колица пуна алата за обраду земље. Такође, тим смо колицима превозили саднице малина и поврћа. Теча је планирао да то буде комшијски мост. На другој страни обале теча је поставио сто и клупицу за дружење, одмарање и испијање кафе.

Нажалост, план се није реализовао јер је један крај моста урушила овогодишња бујица, али сви се надамо да ће мој теча успети у свом неимарском подухвату.

Николина Касалица V_2

Гледала сам једну птицу,
по имену ластавицу.
Гледала ме тако мила
као да и ја имам крила,
као да сам и ја птица,
хитра, лака ластавица.
Имала сам један сан,
слетела бих ја на длан,
једној малој девојчици
немирној Цици-Мици,
што на мене пуно личи.

Анита Маринковић V_1

У мом суседству има много мостова. Мој омиљени мост налази се између Вранеша и Подунаваца. Сваки мост подједнако је вредан за сваког човека, јер они не повезују само две обале већ повезују људе и њихове потребе.

Ипак, мост о коме је овде реч посебно ми је драг. На том мосту сам упознао своју прву симпатију. То је било прошле године, једне летње вечери кад су зрикавци несносно, без пауза, певали своју арију. Тврдим да су они криви: зрикавци и мост! Заједнички створили су магију којој нисам успео да одолим. Девојчица дуге косе, са две исплетене кикице, на том је мосту у мени пробудила прве симпатије. Тај мост постао је место наших сусрета. Често сам преко дана мислио на њу и трчао ка мосту у нади да ћу је срести. А тамо је река само запљускивала пољупцима мост и у мени будила зазубице.

Исто је чак и данас, после много дана. Мост стоји непомичан, превози сељане и мени се смеши враголасто. Обећава нешто, знам. Изненадиће ме поново чим из поља пшенице долете цврчци.

Александар Гочанин V_1

ГАЛЕРИЈА

Валентина Тошић VIII_1

Сара Мутавџић VIII_1

Милош Цветковић

Мартина Бутачевић VI_3

Биљана Которчевић VIII_1

Матија Агатоновић IV_2

Лука Продановић

Марко Белобрђанин

Нађа Јанковић

ГАЛЕРИЈА

Урош Пауновић

Анђелка Ненадовић IV_2

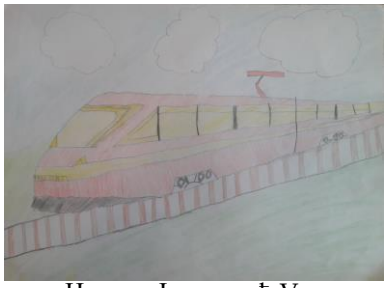

Никола Јовановић V_1

Страхиња Холо

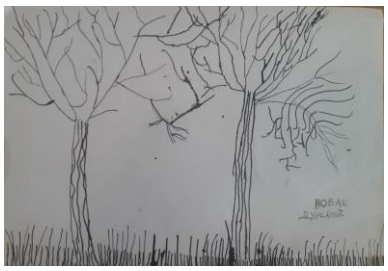

Новак Дуркалић

Јован Жарковић VI_1

Александар Гочанин V_1

Марија Аћимовић II_1

Наталија Чкребо II_1

Деца пишу историју

Шумарице

Једног тужног, кишовитог октобра,
у тихом сетном дану,
стрељано је на хиљаде ђака,
то је најтужнија прича на Балкану.

У крунама цвећа, у класу жита,
леже тела малих јунака,
а крваву бајку о њиховој храбрости,
испричаће малишану свака бака.

Смрт није крај живота,
не мора се умрети за један дан,
сваки пали јунак, борац за слободу,
одавно је постао бесмртан.

И зато, друже, ако одеш тамо,
застани на час,
прађи гробу твојих вршњака,
и одај пошту у име детињства.

Тамо где јабланови најјаче шуме,
где најлепше лете птице,
налазе се сетне и мирне ,
најтужније Шумарице.

Александра Радуловић VII$_3$

На помен Другог светског рата човеку се леди крв у жилама. Не могу, а да не поменем недужни јеврејски народ и наше крагујевачке ђаке.

Ана Франк, учесник и сведок, живела је двадесет и шест месеци изван живота. Желела је да се заљуби, да сања, да пише, да се дружи. Неко је одлучио да Јевреји нису људи и не могу користити, ни имати иста права као други. Забранили су једној девојчици да дише, да вози бицикл, да се радује. Њена чежња да урони у каду пуну воде, да гласно слуша музику, остајала је заточена међу четири зида, изговорена само у сну. Ана је била паметна девојчица и знала је да рату нема краја, али је веровала да се он мора завршити. Жарко је желела да чита све што јој дође под руку и да једног дана постане писац. Ми смо јој жељу испунили! Сматрам да је сваки ђак део тог великог испуњења.

Ана јесте постала позната и јесте постала писац. Нажалост, она је истовремено сведок, жртва и чувар историје који сваком својом речју опомиње да се трагедија не сме поновити.

Димитрије Милутиновић VII$_1$

Деца нису као одрасли људи. Она немају искуство, али у сваком детету је мали уметник који може да схвати историју и да је у будућности мења.

Свет се поделио онога тренутка када су започели светски ратови. Од тог часа више ништа није било исто. Ми ни данас не можемо заборавити како је настала „Крвава бајка“, нити можемо престати да замишљамо људе стиснуте у Тајном скровишту. Ана Франк налик је свима нама, по особинама, навикама, жељама тринаестогодишњака, сањаријама. Европа је тада зажмурела исто као што жмури и данас. Прећутно, кукавички, дозволила је да животом плате деца слободу, ти светли ратници недорасли да би оружје могли носити. А свако од њих желео је само да буде дете, да слободно трчи испод „свода плава“.

Надам се да више никад неће одлучивати појединац у име многих. Исто тако желео бих да историја нема репризу.

Драгомир Радевић VII$_1$

НЕГУЈМО СРПСКИ ЈЕЗИК

Матерњи језик је можда нешто најважније у нашим животима. Брига за матерњи језик је брига свих нас. Она постаје значајан државни и друштвени проблем.

Ученице шестог разреда Мартина Бутачевић и Тамара Поповић су дана 21. 2. 2018. године својим учешћем подржале акцију „Чувајмо српски језик – он чува нас“ која је организована на Тргу српских ратника у Краљеву поводом Међународног дана матерњег језика. Овим програмом је указано на значај правилног коришћења језика. Свест о значају правилног коришћења матерњег језика омогућава нам да стечено знање применимо у свакодневној комуникацији.

Чувајмо матерњи језик јер он чува нас.

Далиборка Бажалац

Најлепши на свету,слободнији од птица у лету,
најслађи кад се пева у дуету,
то је српски језик наш који мораш да знаш!
То је дуг нашим прецима
и заступника наших пред свецима!
Негујмо га и чувајмо јер је једини који имамо!
Ако њиме ти не говориш,чему се надаш,
о чему мислиш?
Застани мало ти, човече, размисли добро шта ти је преče!
Твоји за њега гинули су сви, дужан си њима да чуваш га ти!
Не прљај уста речју туђом јер ни они не желе твоју,
чувај и негуј језик српски у миру, као и у боју!

Мирјана Дугалић

У ИШЧЕКИВАЊУ ПРОЛЕЋА

Лепа снежна зима,
деце пуно има.

Пада бели снег,
на ливаду и брег.

Пахуљице беле падају по коси,
а ми истрчали, свако санке носи.

Договор је пао: правићемо Снешка,
није ова зима баш нимало тешка.

И грудвица мала понека је пала,
нико се не љути, то је зимска шала!

Лела Јовановић II$_3$

Први пут са Деда Мразом

У једном маленом граду владала је туга и усамљеност. Читаво пролеће, лето и јесен, људи и деца нису излазили из својих кућа и зграда.

Када је требало да дође зима, они се и даље нису радовали. Због тога један домишљати дека са својим ирвасима љубимцима, одлучи да пређе дуг пут до Северног пола и пронађе срећу, а затим је са радошћу и игром донесе у овај уснули тужни град. Када су људу видели кроз прозоре летеће санке и ирвасе, потрчали су напоље. Назвали су деку Деда Мразом. Сви су били веома изненађени. Када је дека слетео, поделио им је поклоне, срећу, радост и игру. Читав град је био раздраган.

Најусамљенији град постао је најсрећнији и врло захвалан доброме деки.

Анита Елдић IV$_3$

Кад цвеће шари,
лептирић летари,
дрвеће листа и
почиње да блиста.

Пчелице у цвету,
најлепше на свету,
птичице на грани,
Сунце на небу порани.

Зима пролази,
пролеће нам долази,
доноси нам цветиће,
и шарене лептириће.

Ветрић пирка,
шумица свирка,
птичице поје песмице своје.

Тамара Савковић VI$_3$

Новогодишња ноћ, дуга је знај,
брзо ће проћи,
али тренутак вредеће тај.

Моја жеља много је лепа,
желела бих да ме Деда Мраз
пред кућом чека.

Поклон бих и ја њему дала,
и направићу га како ваља.

Молим те, испуни ми жељу,
испуни је свој деци света.
Обрадуј их створи зиму белу,
покажи им да си заиста стваран.
Волим те, Деда Мразе, јер си
заиста сјајан.

Мартина Бутачевић, VI$_3$

БЕЗ ЊИХ СЕ НЕ МОЖЕ

Имам сестру Анђелу која је старија од мене. Лепша је, али мало од мене нижа.

Анђела има крупне браон очи, мали нос и румена напућена уста. Њено лице је овално и обожава да се шминка и негује. Посебно је краси младеж на десном образу. Посебну пажњу поклања срећивању обрва и украшавању ноктију. Коса јој је права и тамнобраон. Веома је згодна, али за свој узраст има сувише кратке ноге.

Она је племенита, дружељубива, слатка, али има и једну посебну ману: лења је. Не воли пуно да ради. За све што треба да уради каже да ће касније. Тешко јој је да среди своју собу. Одличан је ученик и воли да се дружи. Некад, кад нам је досадно, ми се рвемо, али само док тата не дође. Онда се правимо као да се ништа необично није догодило.

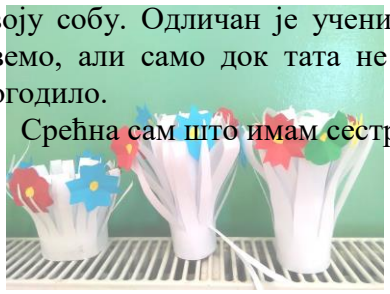

Срећна сам што имам сестру која је увек ту за мене, спремна и орна за нове авантуре.

Ања Ђуровић IV$_2$

Моја прабака се зове Вера и има 81 годину. У нашој породици она је најстарија. Живи са нама у нашој заједничкој породичној кући, у Вранешима.

Кад је моја бака Вера била мала, није било струје. Свакога дана, после школе, чувала је стоку и на ливади, много пута, и домаћи завршавала. Причала ми је, да баш у то време док је била мала, у нашој земљи владао је рат. Плаши се, бака, чак и саме помисли на то.

Уме моја бака много лепо и да шије. Сашила ми је костим Петра Пана. Био сам веома срећан кад сам у том костиму глумио, а био сам и најлепши. Кад је моја бака била мала, научила је да плете, па тако цела породица сваке зиме добије по нове чарапе.

Баку Веру много волим. Најсрећији сам кад време проводим са њом.

Дејан Мијатовић I$_1$

Срећа је кад имаш маму
Да те чува и утеши
Да је цениш као даму
Да сваки проблем она реши.

Један је тата, херој прави,
Кад на твоју руку доброту
стави.
Иако често по цео да спава,
И то је за мене срећа права.

Срећу чине мале ствари
Које некоме значе много.
Да би постао херој прави
Треба да их чуваш строго.

Срећа могу бити једне очи,
Због којих би срце да искочи
Један осмех свега вредан
Јер је та особа број један.

Срећа је кад имаш друга
да те цени да те воли,
да буде ту кад највише боли.
Да направи чуда
када немаш куда.

Јована Чајетинац VIII$_3$

ПОЖЕЛИ ДОБРО ДРУГИМА

Дан као и сваки други. Јутро је. Буди ме мирис кафе и мирис палачинки, моје омиљене посластице.

На грани стоји промрзли врабац који нема жељу да полети, као што ни ја немам жељу да устанем. Устајем и видим како пахуље плешу свој чаробни плес. Иако је врло хладно, узбуђено излазим напоље да поздравим прве пахуље. Ускоро ће цела природа бити огрнута и ушушкана светлуцавом белином.

На столу ме чека мој омиљени доручак, палачинке са кремом и плазмом и мамин топао осмех. Кухиња је топла, ватра у шпорету пуцкета. Улази тата, помало нервозан јер је пао снег па не може да иде у шуму. Решила сам да прошетам свог пса Леа. Корачам шумом, снег шкрипи под ногама и схватам колико је зима једно чаробно годишње доба, која је као нека бела вила дошетала у мој крај.

Моје јутро изгледа веома обично, али неке мале ствари могу учинити да једно обично јутро постане - добро јутро.

Нина Вукомановић VI_2

Човеку је мало потребно да буде срећан. Ипак и то мало често буде много ономе ко чини добро. Заборављамо ми да све ће једном проћи. Звезде су само вечне, а ми треба своје место да купимо или заслужимо под небеским сводом плавим.

Неправда је одавно заузела место које јој не припада. Не умемо више да будемо пожртвовани и добри, да волимо и поштујемо ближње. Живимо брзо и за собом не остављамо трага. За сутрашњицу бринемо, али данашњицу гледамо само да оджмуримо. Човече, застани, куд хиташ? Ниси ли сувише пожурио и себе самог заборавио? Застани мало, запитај себе, па онда друге, када си последњи пут пружио руку, поделио комад хлеба? Учини добро дело, не кај се! Плата твоја биће велика и небеска. Надај се, на то имаш право. Вера и нада снаже ти дух.

Учини добро, пронађи друга и срећа ће бити на твојој страни.

Лазар Вуковић и Иван Тамбурић VIII_1

НЕК ОЖИВЕ УСПОМЕНЕ

Живот брзо пролази. Пролети покрај нас за трен. Кроз живот нас прате лепе и мање лепе успомене и сећање на детињство. Та сећања у мени изазивају бол, тугу и сузе, патњу, а некад измаме и осмех.

Сећање које ће ме увек болети је сећање на нашу драгу учитељицу које више нема, али је ипак увек ту негде крај нас. Снежана је била наша Снежна краљица, изузетна жена, велики човек и борац. Волела је живот и радосно му ширила руке. Имала је прелепу плаву косу, попут свиле, плаве очи попут неба. Њен поглед је био пун нежности и топлине. Уласком у учионицу уносила је радост и ведрину. Волела је све нас подједнако. Ми смо били њена друга деца, а она наша друга мајка. Никада није дозволила да неко од нас остане гладан. Научила нас је првим словима и бројкама. Срицала је са нама прве речи из буквара. Радовала се нашим успесима и тешила нас када смо тужни. Научила нас је да будемо упорни и храбри, каква је и она била. Њен одлазак је донео тишину и хладноћу. Била је наша Снежана, а ми њени патуљци. Нема више ведрог осмеха, нема више наше подршке и јачине. Увек је била ту да нам чува леђа и када нисмо више били њени ђаци. Схватили смо да је то живот и да најбољи увек одлазе. Њен одлазак смо разумели као потребу неког горе за њом. Неког великог ко тражи најбољу која ће наставити мисију учитељице горе, на небу. Она сада исписује слова и прве бројеве негде на небу међу најсјајнијим звездама.

„Почаствовани смо што смо били Ваши ђаци, драга учитељице. Почивајте у миру. Једнога дана ћемо се опет срести тамо у вечном царству у којем сте Ви краљица. Краљица која језди небеским царством у својим сребрним кочијама.“

Наталија Гочанин VIII_3

Тешко је веровати у свету празних људи. Живимо у безнађу мисли где се само праве речи памте. Прави људи их изговоре, а смисао престаје онде где тишина завлада. Нема више ни раздраганог осмеха ни искричавог погледа када схватиш да многе ствари више никада неће бити исте. Снови престају тамо где хладна реалност почиње. Свећа гори када сунце зађе.

Дана 30. 12. 2017. године време је стало. Стотине свећа горело је истовремено. Држали смо их ми, наш тужни разред. Носим се са болом док ове речи пишем знајући да је тежина чињенице немогућа за ово перо, за ово парче папира. Не мирим се са тим да нашег наставника више нема, да је постао звезда која неће изгубити своју величину никада. Школа више није иста, а ја још увек нисам научила ни ту пирамиду ни формуле живота. Био је наш разредни, математичар ненадмашивог знања, наш најбољи друг и подршка у свему. Када нисам веровала у себе, он је веровао у мене и захваљујући њему сам добила прву четворку, мој први успех из математике. Говорио је: „Како мислите о успеху ако се не трудите?“ Сада ја постављам питање: „Како да мислимо о успеху када њиме нема ко да се поноси?“

Корачам полако, често без циља, али се вратим када се сетим његових речи. Наставник Тодор је неко ко не умире, неко ко не може да умре. Немогуће је. Праве звезде не губе сјај. Само јаче од других светле. Познавао је сваког од нас довољно добро да није ни питао, а знао је сваки наш немир. Бројимо дивне успомене, изузев оне тишине коју је оставио за собом тог дана. Ту тишину одбијамо да памтимо. Многе ствари су могле бити другачије, али нису. Ваљда је то живот, пут који живиш и учиш, али никад не научиш.

Када помислиш да си сам и напуштен на путу пуном трња, погледај у небо. Тамо је једна звезда која верује у тебе. Веруј и ти у њену величину, јер такве звезде не губе свој сјај. Никада.

Јована Чајетинац VIII_3

Понедељак - најгори дан у недељи. Помисао на њега у многима буди мрзовољу. Нама је понедељак био омиљени дан. С нестрпљењем смо ишчекивали трећи час. Тај час је био највеселији и најзанимљивији. За многе је историја досадан и напоран предмет, али не и за оне који су били почаствовани предавањима наставника Милована Симића. Био је то наставник који је знао да нам на најзанимљивији начин презентује историјске догађаје. Са уживањем смо слушали о историјским догађајима и витешким подвизима наших јунака. Захваљујући њему заволели смо историју. Сваким новим предавањем она нам је била интересантнија. Наставник Симић - Симке, како смо га звали, био је ведрог духа, увек насмејан, причљив , дубоког глса и заљубљен у свој предмет. Знао је да се нашали са нама, никад мргуд, увек весељак. Био је наставник какав се само пожелети може. Знао је и да се расрди када погрешимо неку важну годину, али би га то брзо прошло. Уносио је радост у нашу учионицу и знање у наше главе. Наш витез је изгубио највећу битку, битку са животом. Симке је сада на неком мирнијем месту где исписује последње странице своје недовршене књиге.

Наставниче, хвала што сте били део наших живота и научили нас да заволимо историју.

Тамара Поповић VI/3
Марија Васовић VI/3

П Р О Ф Е С И О Н А Л Н А О Р И Ј Е Н Т А Ц И Ј А

Ученици осмог разреда ОШ „Бранко Радичевић“ Вранеши посетили су **Сајам образовања** организован 10. маја 2017. у Хали спортова у Краљеву.

Обилазећи штандове, ученици су могли да упознају наставне програме десет средњих школа из Краљева и Врњачке Бање.

У оквиру Сајма, одржана је и радионица „Значај избора занимања“ у реализацији стручниих сарадника Националне службе за запошљавање – Филијале Краљево, у оквиру које су ученицима пружене информације о факторима у избору занимања, перспективним занимањима, стању на тржишту рада. Како је организовање ове манифестације планирано и за 2018. годину, надамо се да ћемо са ученицима осмог разреда и ове школске године посетити Сајам образовања.

Тим за професионалну оријентацију ОШ „Бранко Радичевић“ Вранеши

Ђак генерације ОШ ,,Бранко Радичевић" Вранеши у школској 2016/2017. години:

Анђела Петричковић VIII$_1$

Носиоци Вукове дипломе у школској 2016/2017.години:

Анђела Петричковић VIII$_1$
Ђорђе Дебељаковић VIII$_2$
Алекса Зарић VIII$_3$
Катарина Станић VIII$_3$

Ученици и наставници ОШ ,,Бранко Радичевић" Вранеши, награђени за успехе постигнуте на такмичењима у школској 2016/2017. години:

Ученици:

Лазар Ђурчић V$_1$, за освојено прво место на окружном такмичењу из биологије
Лазар Ђурчић V$_1$, за освојено друго место на окружном такмичењу из српског језика
Нина Вукомановић V$_2$, друго место на окружном такмичењу из биологије
Макарије Живковић VI$_3$, за освојено друго место на окружном такмичењу из биологије
Филип Ивановић VII$_1$, за учешће на републичком такмичењу из географије
Алекса Зарић VIII$_3$, за учешће на републичком такмичењу из географије
Марија Васовић V$_3$, за учешће на републичком такмичењу у пливању
Лазар Вуковић VII$_1$, за учешће на републичком фестивалу дечијег стваралаштва ,,Деца композитори" Федемус -2017
Анђела Петричковић VIII$_1$, за учешће на републичком фестивалу дечијег стваралаштва ,,Деца композитори" Федемус -2017
Женска фудбалска екипа: Кристина Петрашиновић VI$_3$, Софија Мутавџић VI$_3$, Јелена Јевтовић VII$_1$, Јована Цветковић VII$_1$, Анђела Радовић VII$_3$, Сара Мутавџић VII$_3$, Тијана Максимовић VII$_3$, Нина ЈеринићVIII$_3$, Јована Цветковић VIII$_3$, Катарина Станић VIII$_3$ за учешће на републичком такмичењу у малом фудбалу

Наставници:

Мирјана Дугалић, професор српског језика
Радуна Савић, професор географије
Мирјана Мирјанић, професор биологије
Ивана Обрадовић , професор музике културе
Срђан Чеперковић, професор физичког васпитања
Иван Терзић, професор физиког васпитања

РЕЧ УРЕДНИКА

Најсрдачније захваљујемо се свим ученицима Основне школе „Бранко Радичевић" на свесрдној помоћи у раду на изради нашег школског часописа. Још једном, наши ученици показали су своје таленте у многим областима.

Хвала и колегама који су својим радом стали уз нас.

С поштовањем
Мирјана Дугалић, проф. српског језика и
Дарко Пејковић, проф. технике и информатике

МОЈА ШКОЛА, лист ученика и наставника ОШ ,,Бранко Радичевић" Вранеши. Број 14. 27. март 2018. године. Главни и одговорни уредник: Мирјана Дугалић , професор српског језика.
Лист ***МОЈА ШКОЛА*** први пут је изашао 27. марта 2006. године. Седиште листа: ОШ ,,Бранко Радичевић" Вранеши 36215 Подунавци.
Можете нас посетити на адреси: http://www.osbrankoradicevic.net/

БРАНКО РАДИЧЕВИЋ

„Ово су веће осам година, од како је мој син Бранко Радичевић у Бечу умро.

Његови пријатељи, особито господин Вук Караџић, питаше и питају: кад мислим његове рукописне останке издати. Ја сам им на то одговорио: да ћу то тек онда учинити, кад у пензију дођем, ако је доживим, јер ћу тада за то времена имати. Ја моју пензију ево доживи и то моје обећање испуњавам.

Све песме мога сина, које сам у његовим папирима, а и у писмима, која је на мене шиљао, нашао, скупио сам и', и ево и' сада на свет издајем.

Да је мој син у животу, он би те песме још поправљао, и, одломке поправљајући, допуњавао, али и' ја онаке у свет шиљем, као што сам и' нашао.

Ја се надам, да ће и' свет српски радо примити и читати, особито наша омладина, за коју је баш певао и писао.“

Теодор Радичевић
контролор царине у пензији, и отац Бранков

у Темишвару,
на Малу Госпојину 1861.